E·R·S·O

iute
ERSO PEASPONSOR

100

TOETAB:

AVITA
since 1988

KALLE RANDALU 70

JA ERSO KAMMERMUUSIKUD

25 NOVEMBER
MUBA SUUR SAAL
2026

KAMMERMUUSIKA

Haridus ja **kultuur** kujundavad ühiskonna tulevikku.
Meid ühendab usk sellesse.
VITA
anno 1988
E·R·O

KALLE RANDALU 70 JA ERSO KAMMERMUUSIKUD

KALLE RANDALU klaver
TRIIN RUUBEL viiul
SANDRA KLIMAITĖ viiul
THEODOR SINK tšello

Robert Schumann (1810—1856)
Klaverikvartett Es-duur,
op. 47 (1842) ~30'

I Sostenuto assai — Allegro ma non troppo
II Scherzo. Molto vivace
III Andante cantabile
IV Finale. Vivace

vaheaeg

Johannes Brahms (1833—1897)
Klaverikvartett nr 2 A-duur,
op. 26 (1861) ~45'

I Allegro non troppo
II Poco adagio
III Scherzo. Poco allegro — Trio
IV Finale. Allegro

19. sajandi teine pool oli kammermuusika kuldaeg, mil žanr kasvas aristokraatlike salongide meelelahutusest oluliseks avaliku kontserdielu vormiks. Väljapaistvaid teoseid kammeransamblitele komponeerisid sellal César Franck, Gabriel Fauré, Antonín Dvořák, Pjotr Tšaikovski ning Johannes Brahms, lähtudes sajandi esimese poole suurkujude Franz Schuberti, Felix Mendelssohni ja Robert Schumanni loomingust.

Tänase kontserdi kavas saab nautida romantilise kammermuusika šedöövreid ning klaveri ja keelpillitrio koosmängu võimsat energiat kahe 19. sajandi gigandi, Schumanni ja Brahmsi klaverikvartettides. Teoste loomisaegu lahutab kakskümmend aastat.

Robert Schumann keskendus oma loomingus ühele kindlale muusikaliigile perioodiliselt. Kahekümnendates eluaastates komponeeris ta põhiliselt sooloklaverile. Pärast abiellumist Clara Wieckiga 1840. aastal pühendus ta laululoomingule ning komponeeris lühikese ajaga rohkem kui poole oma vokaalteostest, sealhulgas kuulsad laulutsüklid „Naise elu ja armastus“ ja „Poeedi armastus“. Järgmisel aastal süvenes ta Clara innustusel orkestrimuusikasse, lõpetades kaks sümfooniat ja osa klaverikontserdist. 1842. aasta oli Schumannil fenomenaalne kammermuusika aasta, mil valmis kolm keelpillikvartetti, klaverikvintett, klaverikvartett ning „Fantaasiapalad“ viiulile, tšellole ja klaverile.

Robert Schumann

Klaverikvartett Es-duur, *op.* 47 on loodud 1842. aasta sügisel, vahetult pärast klaverikvintetti. Kvintett ja kvartett on erineva karakteriga, ehkki sündinud ühes loomingulises puhangus ning kirjutatud samas helistikus. Kvinteti säravalt pidulik ja orkestraalne kõlajõud on kvartetis asendunud intiimse ja vestleva väljenduslaadiga. Schumanni loomingulise karakteri vastaspooled, mõtisklev ja unistav Eusebius ning tormakas tegutseja Florestan, on kvarteti muusikas äratuntavalt kohal.

Avalik esiettekanne toimus 8. detsembril 1844 Leipzigi Gewandhausis. Klaveril oli Clara Schumann, kes kirjeldas teost kui „nooruslikku ja värsket, justkui oleks see tema esimene“. Koos Claraga musitseerisid viiuldaja Ferdinand David, tšellist Franz Karl Wittmann ja vioolal taanlane Niels Gade, kes oli Leipzigis tunnustust koguv noor helilooja ning Schumanni hea sõber.

Kvarteti aeglases ja saladuslikus sissejuhatuses algab esimese osa põnev küsimuste-vastuste mäng. Klaveri kerkiva meloodiaga küsimusele on vastuseks keelpillide neljanoodiline motiiv, millest saab peateema. Muusika areneb beethovenlikult tormakaks fantaasiaks. Teine osa, skertso, jooksutab väledaid *staccato*-mustreid, võttes vahepeal hoogu maha lihtsa rahvapärase meloodiaga.

Andante cantabile meenutab, kui võrratu laululooja oli Robert Schumann. Kõik neli instrumenti „laulavad" igatsevalt ülespürgivat ja ohkavate laskumistega meloodiat. Müstiline episood on koodas, kus tšello hoiab madalat burdooni, mille taustal teised instrumendid Eusebiuse melanhoolsel moel mängivad kvarteti lõpuosa teemasid. Finaalis tegutseb Schumanni teine *alter ego*, bravuurikas Florestan. Fantaasiaküllase kontrapunktilise muusikaga jõuab kvartett säravasse lõppu.

Ühel 1853. aasta septembriõhtul koputas Clara ja Robert Schumanni Düsseldorfi kodu uksele 20-aastane **Johannes Brahms**, kes otsis kontakte ja toetust. Ta mängis ette oma klaveriteoseid, mis leidsid Schumannidelt vaimustatud vastuvõttu. Samal õhtul kirjutas Robert Schumann oma päevaraamatusse legendaarse hüüatuse, et teda külastas geenius — Brahms! 28. oktoobril 1853 avaldas Schumann mõjukas ajakirjas „Neue Zeitschrift für Musik" artikli „Neue Bahnen" („Uued teed"), kus mõtiskles Saksa muusika olukorra ja tuleviku üle ning kuulutas oma noore sõbra Johannes Brahmsi uueks Beethoveniks, kes suudab muusikas edasi anda ajastu vaimu.

Artikkel, mis jäi Schumanni viimaseks kirjatööks, andis Brahmsi karjäärile tõepoolest hoo sisse. Tema nimi sai üle Euroopa kuulsaks. Juba kuu aega hiljem hakkas mainekas kirjastus Breitkopf & Härtel Brahmsi teoste noote trükiks ette valmistama. Samas panid ülikõrged ootused noore helilooja õlgadele raske koorma ja oma esimese sümfooniaga söandas ta välja tulla alles paarkümmend aastat hiljem.

Kohtumine Brahmsiga andis ka Schumannile loomingulise impulsi. Ta komponeeris koos Brahmsi ja oma õpilase Albert Dietrichiga üllatussonaadi Joseph Joachimile ning valmistas trükiks ette enda teoseid. Kuid 1854. aasta alguses halvenes Robert Schumanni tervis taas järsult. Pärast enesetapukatset veebruarikuus jäi ta elu lõpuni ravile Endenichi sanatooriumi. Artikkel „Neue Bahnen" oli Schumanni omalaadne testament.

Noor Brahms oli Clara Schumannile raskel ajal toeks, aitas hoolitseda laste ja majapidamise eest, korrastas Roberti noodimaterjali ning käis teda haiglas vaatamas. Kirjade toonist on näha, et Brahms oli Clara Schumanni kirglikult armunud. Pärast Robert Schumanni surma 1856. aastal jätkus Clara ja Johannese lähedane ja toetav sõprus.

Järgmised aastad olid Brahmsile rasked. Ta kirjutas Clarale, nagu ei teaks ta enam üldse, kuidas komponeerida ja luua. 1857. aastal sai ta Detmoldi vürstiriigi õukonnas koorijuhi, klaveriõpetaja ja dirigendina hea töökogemuse orkestri ning kooriga. Detmoldis sündisid tema esimesed orkestriteosed, serenaadid nr 1 ja nr 2, ning valmis esimene klaverikontsert.

186⊙. aastate algus oli Brahmsil viljakas kammermuusika periood, mil valmis kaks klaverikvartetti, keelpillisekstett, klaverikvintett, metsasarvetrio ja esimene tšellosonaat. Vahetevahel komponeeris Brahms kaks samas žanris, kuid erineva karakteriga teost üksteise järel, ühes loomingulises puhangus. Nagu „Akadeemiline avamäng" ja „Traagiline avamäng" 188⊙. aastal, valmisid ka klaverikvartetid samas puhangus 1861. aastal. Esimene kvartett oma efektse mustlasteema rondoga on neist tuntum, kuid kõlarikkuse ja emotsionaalse intensiivsuse poolest ei jää teine klaverikvartett esimesele sugugi alla. Kahenädalase vahega esitles Brahms kvartette kontserdipublikule 1862. aasta sügisel.

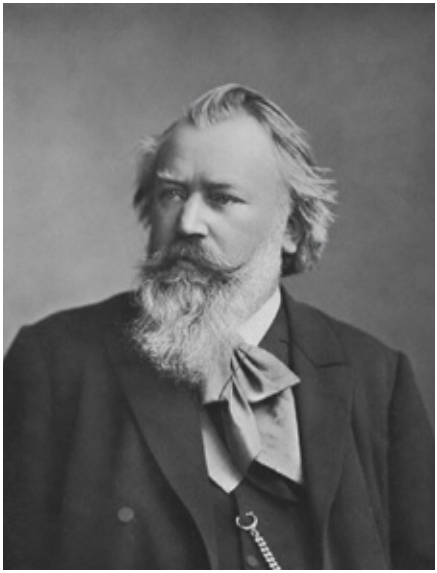

Johannes Brahms

Klaverikvartett nr 2 A–duur, *op.* 26 on Brahmsi kammerteostest kõige pikem. Teose muusikat on sageli võrreldud Franz Schuberti lüürilise, laulva ja hingava stiiliga. Esimene osa *Allegro non troppo* kulgeb jutustavalt ja rahulikult. Brahms järgib üldjoontes klassikalist sonaadivormi, kuid teemad ei vastandu võitlevalt, vaid puhangud kerkivad vestlevas ja arutlevas liikumises. Nokturnilik teine osa *Poco adagio* kulgeb hämaras ja veidi müstilises atmosfääris, kus keelpillid mängivad sordiinidega klaveri õrnade arpedžode taustal, luues mulje unenäolisest maastikust või summutatud sisekaemusest.

Kolmas osa, skertso, on graatsiline ja mõõdukas tempos tantsuline, keskosa toob muusikasse ägedust ja kontrapunkti. Kvarteti finaal on elurõõmus rondo ungari tšaardaši stiilis, kus lühikesed teravad akordid, sünkoobid ning rütmilised aktsendid tšellolt ja vioolalt on justkui tantsijate kontsaklõpsud. Peateema viiuli säravas registris jäljendab ungari külakapellide esiviiuldaja prímási hoogsat mängustiili.

Klaverikvarteti nr 2 esiettekanne toimus Viinis 28. novembril 1862 autori ning Hellmesbergeri kvarteti liikmete esituses. Klaverikvartettide kontserdid olid 29–aastase Johannes Brahmsi debüüt Viini nõudliku publiku ees. Kirjades sõpradele ja vanematele tunnistas helilooja, et tema teosed võeti Viinis paremini vastu, kui ta julges loota.

Kolm küsimust

KALLE RANDALU

Millised on Teie esimesed kammeransambli mängimise kogemused ja millist rolli on kammermuusika mänginud Teie loomingulises elus?

Esimesed kogemused jäävad muusikakeskkooli ja konservatooriumi aega. Mõned teosed on eredalt meeles, näiteks Brahmsi metsasarvetrio, mida me üliõpilastena mängisime. Hästi on meeles ka Balti üliõpilaste kammermuusika kontserdid — saime reisida ja tore oli koos mängida. Kuid pean ütlema, et muusikaline kooliharidus oli tollal küll väga solistlik. Minu kammermuusikast arusaamine ja kogemus tulid aastaid hiljem, kui elasin juba Saksamaal. Siin on mingil määral siiani veel alles ka kodukontsertide traditsioon. Kolleegid kutsusid mängima ja tänaseks olen väga palju esitanud kammermuusikat. Ma väidan, et mitmest heliloojast polegi võimalik õiget pilti saada, kui kammermuusikat ei tunne. Eelkõige saksa romantikud nagu Schumann, Brahms, Mendelssohn ja Schubert. Kammerteoste mängimisega minu arusaamine nende loomingust oluliselt avardus. Kammermuusika läheb sügavuti, see on intiimne muusika.

Mis tüüpi muusikutega on kõige toredam koos mängida? Kas peaks mängijate vahel olema ka isiklik kontakt?

Muusikud on nagu ikka inimesed — ühed analüüsivad ja kalduvad filosofeerimisele, teised lähtuvad rohkem sisetundest. Minu otsene vastus sellele küsimusele on, et mulle meeldib vähem rääkida ja rohkem mängida ning proovida. Olen väga selle poolt, et leida ühine tunnetus intuitiivsel moel, aga mõned asjad tuleb omavahel siiski kokku leppida. On väga huvitav ja erinev, kuidas heliloojad oma soove paberile panevad ning kuidas sellest aru saada. Võtame kasvõi Schumanni ja Brahmsi, kelle teoseid täna õhtul mängime. Mõlemad püüdsid võimalikult täpselt kirjutada oma soove partituuri. Kui Schumann märgib nooti peaaegu igal teisel leheküljel ritardando (itaalia keeles: aeglustades) või näiteks Brahms alustab paljusid teoseid sellise soovitusega nagu *poco forte* (pisut valjusti) — kuidas me siis seda mängime! See sõnapaar *poco forte* rõhub emotsioonile, meie ülesanne on sellest aru saada. Haydni ja Mozarti teostega on veel keerulisem, sest tolle aja kirjaviis oli tänapäeva mõttes pealiskaudsem. Muusikud teadsid hästi, mida oli mõeldud, ja üks *forte* või *piano* ei tähendanud eri kõlavärve vaid kõike muud ka. Selles mõttes on väga põnev ansamblipartneritega kohtuda ja püüda mõista heliloojat. Theodor Singiga olen varem mänginud kõik Beethoveni sonaadid. Triin Ruubeliga me otseselt kammermuusikat esitanud pole, aga ta on minu selja taga orkestrit juhtinud nii mõnedki korrad. Me koguneme muusika tegemise märgi all!

Kas olete kunagi varem ka oma sünnipäeva õhtu laval veetnud?

See on hea küsimus. Aastakümneid tagasi sai mängitud vana-aasta õhtul, samuti 1. jaanuaril Eesti Raadio stuudios. Aga sünnipäeval — see on esimest korda!

Kalle Randalu © Kaupo Kikkas

KALLE RANDALU õppis Tallinna konservatooriumis professor Bruno Luki ning Moskva konservatooriumis professor Lev Vlassenko klaveriklassis. 1980. aastate esimesel poolel andsid tema muusikukarjäärile hoo sisse saavutused mainekatel rahvusvahelistel konkurssidel: laureaaditiitel Schumanni konkursil Zwickaus (1981), IV koht Tšaikovski konkursil Moskvas (1982), mis on läbi aegade suurim saavutus eesti interpreedilt sellel muusikamaailma tippkonkursil, ning kulminatsiooniks esikoht ARD-konkursil Münchenis (1985).

Rohkem kui kolmkümmend aastat on Kalle Randalu teiseks kodumaaks olnud Saksamaa. Aastail 1994—1997 oli ta Freiburgi muusikaülikooli professor ning alates 1997. aastast Karlsruhe muusikaülikooli professor. Kalle Randalu on esinenud enamikus Euroopa riikides, Ameerika Ühendriikides, Kanadas, Jaapanis, Austraalias, Brasiilias ja Venemaal ning andnud kontserte sellistes muusikakeskustes nagu Viini ja Berliini kontserdimaja, Müncheni Herkulessaal, Moskva konservatooriumi suur saal, Peterburi Filharmoonia suur ja väike saal, Baden-Badeni Festspielhaus, Hamburgi Musikhalle, Helsingi Finlandia-talo, Salzburgi Festspielhaus, Mannheimi Rosengarten.

Kalle Randalu on musitseerinud paljude maailmas tuntud orkestrite, sh Baieri Raadio sümfooniaorkestri, BBC sümfooniaorkestri, Baieri Riigiooperi orkestri, Peterburi, Moskva ja Hamburgi filharmoonikute, Berliini sümfooniaorkestri, Mannheimi Ooperiteatri orkestri, Soome Raadio sümfooniaorkestri, Württembergi, Bratislava, Peterburi, Keski-Pohjanmaa ja Berliini kammerorkestrite ning kõigi olulisimate Eesti orkestrite ees.

Dirigentidest on ta teinud koostööd Wolfgang Sawallischi, Mariss Jansonsi, Natan Rahlini, Maksim Šostakovitši, Leif Segerstami, Osmo Vänskä, Juha Kangase, Jörg Faerberi, Jac van Steeni, Kazushi Ono, Vladimir Fedossejevi, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Paavo Järvi, Arvo Volmeri, Jüri Alperteni, Eri Klasi, Olari Eltsi, Risto Joosti ja teistega.

Kalle Randalu repertuaaris on üle 50 klaverikontserdi. Tänu tihedatele sidemetele kaasaegsete eesti heliloojatega on Randalu olnud paljude nende teoste esmaettekandja. Väga olulisel kohal on tema jaoks soolokontserdid ning musitseerimine erinevates kammerkoosseisudes. Tihe koostöö seob teda muusikainstitutsiooniga Villa Musica, mis ühendab juhtivaid muusikuid kogu Saksamaal.

Kalle Randalu salvestistest on ilmunud 13 LPd ja ligi poolsada CDd, sealhulgas Ludwig van Beethoveni kõigi klaverikontsertide salvestused koos ERSO ja Neeme Järviga. Randalu ja Järvi nüüdseks juba poole sajandi pikkune koostöö sai alguse 1976. aastal, mil nad esitasid koos ERSOga Beethoveni neljanda klaverikontserdi.

Oluline tahk Kalle Randalu tegevuses on pedagoogitöö. Meistrikursusi on ta andnud Soomes, Austraalias, Ameerika Ühendriikides, Saksamaal, Eestis jm.

Kalle Randalu on pälvinud tunnustusi ja autasusid. Ta oli esimene muusik, kellele omistas 1982. aastal Eesti Raadio aasta muusiku austava tiitli. Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia audoktoriks nimetati ta 1999. aastal. 2001. aastal tunnustati Randalu Valgetähe IV klassi teenetemärgiga, 2006. ja 2016. aastal Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemiaga.

Triin Ruubel © Kaupo Kikkas

TRIIN RUUBEL on üks oma põlvkonna väljapaistvamaid Eesti viiuldajaid. Ta tegutseb aktiivselt solisti ja kammermuusikuna ning on alates 2015. aastast Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri kontsertmeister. Tema tegevust on tunnustatud Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemiaga 2017. aastal ja Eesti Interpreetide Liidu aasta interpreedi preemiaga 2025. aastal.

Ruubel on lõpetanud Rostocki Muusika- ja Teatrikõrgkooli Petru Munteanu juhendamisel ning võitnud Kloster Schöntali rahvusvahelisel viiuldajate konkursil esikoha ja kaks eripreemiat. 2011. aastal asutas ta Rostockis nüüdismuusikaansambli Neophon, mille kaudu sai alguse koostöö selliste heliloojatega nagu Wolfgang Rihm, Peter Ruzicka ja Jörg Widmann.

Nüüdismuusikal on Ruubeli repertuaaris tänini oluline koht: ta on esitanud Erkki-Sven Tüüri ja Pēteris Vasksi viiulikontserte ning toonud maailma esiettekandele Mihkel Keremi viiulikontserdi, mille ta on ka salvestanud.

Solistina on Ruubel esinenud paljude orkestritega Eestis ja välismaal ning teinud koostööd Neeme Järvi, Paavo Järvi, Olari Eltsi, Arvo Volmeri ja Kristiina Poskaga. Ta on olnud Deutsche Kammerphilharmonie Bremeni, Sinfonietta Rīga ja Orchestre Philharmonique de Radio France'i külaliskontsertmeister. ERSO sajandijuubeli hooajal esitab ta Balti riikide kontserdireisil koos tšellist Theodor Singi ja Olari Eltsiga Johannes Brahmsi topeltkontserti ning Neeme Järvi juhatusel Eduard Tubina „Süiti eesti tantsuviisidest".

Olulisel kohal Ruubeli muusikuteel on kammermuusika. Koos oma kaksikõe, pianist Kärt Ruubeliga esines ta 2018. aastal Berliini Filharmoonia kammermuusikasaalis sarjas „Debüt im Deutschlandfunk". Koostöös pianist Sten Lassmanniga valmis 2025. aastal Toccata Classicsi väljaandel Artur Lemba viiuli- ja klaveriloomingu esimene köide. MusicWeb International kiitis nende „peent ja stiilset partnerlust" ning American Record Guide valis albumi aasta parimate hulka. 2027. aastal ilmub nende salvestatud Heino Elleri kogu viiulimuusika esimene köide.

Ruubel kuulub Eesti Festivaliorkestrisse ning õpetab alates 2015. aastast Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias. Ta on juhendanud meistrikursusi ka Eestis ja välismaal.

2020. aastal ilmus Ruubeli debüütalbum, mille ta salvestas koos ERSO ja Neeme Järviga. Plaadil kõlavad Edward Elgari viiulikontsert ja Wilhelm Stenhammari „Kaks sentimentaalset romanssi". BBC Music Magazine valis albumi 2020. aasta parimate salvestiste hulka ning hindas esitust viie tärniga. 2026. aastal tõstis The Strad Tubina kammermuusika albumi arvustuses esile Ruubeli „hõbedaselt säravat tooni" teoses „Ballaad".

Sandra Klimaitė © Kaupo Kikkas

SANDRA KLIMAITĖ on Leedust pärit vioolamängija, kes kuulub alates 2016. aastast Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri koosseisu. Orkestritöö kõrval tegutseb ta aktiivselt kammermuusikuna ning osaleb rahvusvahelistes muusikaprojektides.

Klimaitė on lõpetanud Leedus Rahvusvahelise Čiurlionise Kunstide Kooli viiuli ja vioola erialal ning jätkanud õpinguid Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Mari

Tampere–Bezrodny ja Ula Ulijona Zebriunaite juhendamisel. 2019. aastal lõpetas ta magistriõpingud cum laude Mari Tampere–Bezrodny juhendamisel. Ta on täiendanud end mitmete tunnustatud interpreetide meistrikursustel.

Klimaitė on osalenud rahvusvahelistes kammermuusika- ja orkestriprojektides, sealhulgas Junges Musikpodium Dresden–Veneetsia, Animato Stiftung, Faroe Island Musical Meetings ning Eesti Sinfonietta ja Põhjamaade Sümfooniaorkestri koosseisus. 2018. aastal esines ta solistina Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia sümfooniaorkestri ees, esitades Cecil Forsythi vioolakontserdi.

THEODOR SINK on mitmekülgne tšellist, kes tegutseb aktiivselt solisti, kammermuusiku ja orkestrandina. Alates 2017. aastast on ta Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri tšellorühma kontsertmeister. Tema tegevust on tunnustatud Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemiaga 2017. aastal, Eesti Interpreetide Liidu aasta interpreedi tiitliga 2020. aastal ning Marje ja Kuldar Singi mälestusele pühendatud noore muusiku preemiaga 2021. aastal.

Sink on õppinud Tallinna Muusikakeskkoolis Laine Leichteri ja Leho Karini, Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Henry–David Varema ning Sibeliuse Akadeemias Marko Ylöneni juhendamisel. Ta on täiendanud end mitmetel meistrikursustel ning pälvinud auhindu nii Eesti kui ka rahvusvahelistel konkurssidel.

Solistina debüteeris Sink ERSO ees 2017. aastal Eesti Muusika Päevadel, esitades Kristiina Poska juhatusel Erkki-Sven Tüüri tšellokontserdi. Lepo Sumera tšellokontserti on ta Paavo Järvi juhatusel esitanud nii ERSO kui ka Eesti Festivaliorkestriga. Lisaks on Sink soleerinud Pärnu Linnaorkestri, Sinfonietta Rīga, Tallinna Kammerorkestri ja Uue Tänava Orkestri ees. Kammermuusika kõrval on ta mänginud ka Tallinna Kammerorkestri ja Eesti Festivaliorkestri koosseisus.

Theodor Sink mängib 1842. aastal Auguste Sébastien Bernardeli valmistatud tšellol, mille on tema kasutusse andnud Eesti Pillifond.

Theodor Sink © Kaupo Kikkas

KUTSUME KUULAMA

Kasvan koos muusikaga
LASTEKONTSERT „SALAVARANDUS“
R, 4. detsember kell 18 ESTONIA KONTSERDISAAL
Tõnis Kaumann/Indrek Koff
JOONAS KOFF näitleja/lavastaja, MARIA HELENA SEPPIK näitleja
ERSO, dirigent KASPAR MÄND

ELTS JA DVOŘÁKI ÜHEKSAS
R, 11. detsember kell 19 ESTONIA KONTSERDISAAL
Erkki-Sven Tüür, Edward Elgar, Antonín Dvořák
ISTVÁN VÁRDAI tšello, ERSO, dirigent OLARI ELTS

ANDREW MANZE JA BRAHMSI TEINE
R, 15. jaanuar kell 19 ESTONIA KONTSERDISAAL
Ralph Vaughan Williams, Mihkel Kerem, Johannes Brahms
ERSO, dirigent ANDREW MANZE

Täname südamest kõiki Sõprade Klubi ja ERSO 100 toetajaid!

TURKISH AIRLINES · myfitness · LIVIKO · NORDIC CATERING · NORDAID · MÖVENPICK HOTEL TALLINN · AVITA · Linus Medical

E·R·S·O

Estonia pst 4
10148 Tallinn
Tel 6 147 787
erso@erso.ee
www.erso.ee

Kuula ja vaata uuesti!
ERSO.TV